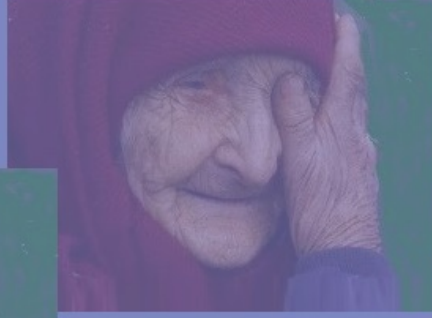

KOCAKARI İLE ÖMER

Milli Şairimiz Mehmet Akif Ersoy, SAFAHAT adlı şiir külliyyatında yer alan “Kocakarı ile Ömer” şiirinde Ashab-ı Kiram’dan Emîrü’l-mü’minîn Hz. Ömer (ra) zamanında yaşamış olan bir hadiseyi anlatmaktadır. Şair, Hz. Ömer (ra) ile yoksul bir kadıncağızın aralarında geçen bir hadiseyi nakleder. Bugünkü yöneticilere örnek olacak bir hadiseyi usta bir üslupla bize anlatır. Peygamber Efendimiz’ in (SAV) amcası Hz. Abbas’ın ağzından nakleder:

ŞİİRİ SESLİ DİNLEMEK İÇİN LİNKİ TIKLAYINIZ

KOCAKARI-İLE-ÖMERDownload

Kocakarı İle Ömer

Üstâd-ı necîbim Ali Ekrem Bey’e

Yok ya Abbâs’ı bilmeyen, kimdi? ...

O sahâbîyi dinleyin şimdi:

«Bir karanlık geceydi pek de ayaz...»

İbni Hattâb’ı görmek üzre biraz,

Çıktım evden ki yollar ıpıssız.

Yolcu bir benmişim meğer yalnız!

Aradan geçmemişti çok da zaman,

Az ilerden yavaşça oldu iyan,

Zulmetin sînesinde ukde gibi,

Ansızın bir müheykel a’râbî!

Bembeyaz bir ridâ içinde garîb,

Geliyor muttasıl mehîb mehîb.

Ben sokuldum, o geldi, yaklaştık;

Durmadan karşıdan selâmlaşttık.

Düşünürken selâm alan sesini,

O heyûlâ uzandı tuttu beni:

Bir de baktım, Ömer değil mi imiş!

– Yâ Ömer! Böyle geç zaman, bu ne iş?

– Şu mahallâtı devre çıkmıştım.

Gel beraber, benimle, üç beş adım.

* * *

Ne sadâ var, ne bir yürür bîdâr;

Uhrevî bir sükûn içinde civâr.

Ömer olmuş gezer, sıyânet-i Hak...

Şu yatan beldenin huzûruna bak!
0 semâlar kadar yücelmiş alın,
Çakarak sînesinden âfâkın,
Bir zaman sönmeyen nigâhıyla,
Necm-i sâhirde sanki bir hâle!
Duruyor her evin önünde Ömer,
Dinliyor, bî-haber içerdekiler.
Geçmedik en harâb bir yapıyı.
Yokladık sağlı sollu her kapıyı.
Geldik artık Medîne hâricine;
Bir çadır gördü, durdu kaldı yine.

* * *

Ocak başında oturmuş bir ihtiyarca kadın.
«Açız! Açız! » diye feryâd eden çocuklarının,
Karıştıırıp duruyorken pişen nevâlesini;
Çıkardı yuttuğu yaşlarda çırpınan sesini:
– Durundu yavrularım, işte şimdicek pişecek...
Fakat ne hâl ise bir türlü pişmiyordu yemek!
Çocukların yeniden başlamıştı nâleleri...
Selâmı verdi Ömer, daldı âkıbet içeri.
Selâmı aldı kadın pek beşûş bir yüzle.
– Bu yavrular niçin, ey teyze, ağlıyor, söyle?
– Bugün ikinci gün, aç kaldılar...
– O halde, neden
Biraz yemek komuyorsun?
– Yemek mi? Çömleği sen,
Tirid mi zannediyorsun? İçinde sâde su var;
Çakıl taşıyla beraber bütün zaman kaynar!
Ne çâre! Belki susarlar, dedim. Ayıplamayın.
– Peki! Senin kocan, oğlun, ya kardeşin, ya dayın...
Tek erkeğin de mi yok?
– Hepsi öldü... Kimsem yok.
– Senin midir bu küçükler?
– Torunlarım.
– Ne de çok!
Adam Emîr'e gidip söylemez mi hâlini?
– Ah!
Emîr'e öyle mi? Kahretsin an-karîb Allah!
Yakında râyet-i ikbâli ser-nigûn olsun...
Ömer, belâsını dünyâda isterim bulsun!
– Ne yaptı, teyze, Ömer böyle inkisâr edecek?
– Ya ben yetîm avuturken, Emîr uyur mu gerek?
Raiyyetiz, ona bizler vedîatu'llâhız;
Gelip de bir aramak yok mu?
– Haklısın, yalnız,
Zavallının işi pek çok, zaman bulup gelemeyiz;
Gidip de söylememişsen ne haldesin bilemez.
– Niçin hilâfeti vaktiyle eylemişti kabûl?
Sonunda böyle çürük özrü kim sayar makbûl?
Zavallının işi çokmuş! ... Nedir, muhârebe mi?
İşitme sen de civârında inleyen elemi,
Medîne halkını üryan bırak, Mısır'da dolaş...
Gazâ! Gazâ! diye git soy cihânı, gel paylaş!

Çocukların bu sefer yükselince feryâdı,
Kadın tehevürü artık cünûna vardırdı:
– Şu nevhalar ki çıkar tâ bulutların içine;
Ömer! Savâik-ı tel'in olur, iner tepene!
Yetimin âhını yağmur duâsı zannetme!
O sayha ra'd-ı kazâdır ki gönderir ademe!
«Açız! Açız! Bize bir lokma olsun ekme ver...»
«Susundu yavrularım, işte oldu, şimdi pişer! »
Gidip de söyleyeyim hâ? ... Dilencilik yapamam!
Ömer de kim! Benim ondan kerîm adamdı babam.
Ölür de yüz suyu dökmem sizin halîfenize! ...
Ömer vuruldu bu son sözle...

– Haklısın teyze!
Avut çocukları, ben şimdicek gider gelirim.

* * *

Halîfe önde, bitik, suçlu, münfa'il, nâdim;
Ben arkasında, perişan, çadırdan ayrıldık.
Sabâha karşı biraz başlamıştı aydınlık.
Köyün köpekleri ejder misâli saldırıyor,
Bırakmıyor bizi yoldan, fakat kim aldırıyor!
Medîne'nin dalarak münhanî sokaklarına;
Dönüp dönüp hele geldik zahîre anbarına.
Halîfe girdi açıp, ben de girdim emriyle.
Arandı her yeri bir mum yakıp ale'l-acele.
– Şu tek çuval unu gördün ya! Haydi yükle bana;
Bu testi yağ doludur, elverir o yük de sana.
Çuval Halîfe'de, yağ bende, çıktık anbardan;
Kilitleyip geri döndük deminki yollardan.
Mesâfe, baktım, uzun; yük yaman; Ömer yaralı;
Dedim ki:

– Ben götüreydim... Verir misin çuvalı?
– Hayır, yorulsa değil, ölse yardım etme sakın:
Vebâli kendine âiddir İbni Hattâb'ın.
Kadın ne söyledi, Abbas, işitmedin mi demin?
Yarın, huzûr-i İlâhî'de, kimseler, Ömer'in
Şerîk-i haybeti olmaz, bugünlük olsa bile;
Evet, hilâfeti yüklenmeyeydi vaktiyle.
Kenâr-ı Dicle'de bir kurt aşırca bir koyunu,
Gelir de adl-i İlâhî sorar Ömer'den onu!
Bir ihtiyar karı bî-kes kalır, Ömer mes'ûl!
Yetimi girye-i hüsrân alır, Ömer mes'ûl!
Bir âşiyân-ı sefâlet bakılmayıp göçse:
Ömer kalır yine altında, hiç değil kimse!
Zemîne gadr ile bir damla kan dökünce biri:
O damla bir koca girdâb olur boğar Ömer'i!
Ömer duyulmada her kalbin inkisârından;
Ömer koğulmada her mâtemin civârından!
Ömer halîfe iken başka kim çıkar mes'ûl?
Ömer ne yapsın, İlâhî, beşer zalûm ü cehûl!
Ömer'den isteniyor beklenen Muhammed'den...
Ömer! Ömer! Nasıl aldın bu bârı sırtına sen?
– Sen almasan acaba kim gelip de senden iyi,
İdâre eyleyecek düştüğün bu ma'rekeyi?

Evet, adâleti «mutlak» hayâl edersen eğer,
Ömer değil ya ne olsan bırak ki hepsi heder!
Beşer adâleti «mutlak» tahayyül eyleser,
Görür ümîdini mahkûm her zaman ye'se.
Sen ey Ömer, ne meleksin, ne bir emîr-i zalûm...
Fakat elinde ne var? Fıtraten beşer mazlûm!
Görür bürûc-i semânın bütün sitâreleri,
Zalâm içinde, yük altında inleyen Ömer'i!
Huzûr-i Hakk'a çıkarken bu unlu cebhenle,
Değil zemîni, getir şâhid âsümânı bile!
– Uzak mı yol? Daha çok var mı?
– Ancak üç beş adım.

Mecâli kalmamış artık zavallınının... Baktım:
Olanca azmini cebr eyleyip, nefes nefese;
Yavaş yavaş yürüyor. Geldi bin belâ ne ise!
Sokuldu haymeye, indirdi arkasından unu:
– Bırak da testiye yerleştirin kenâra şunu.
Hemen çakılları çömlekten indirip attı;
Uzandı testiye, yağ koydu, sonra un kattı.
Oturmak istedi, lâkin belâyaya bak ki: Ocak,
Hemen sönüp gidecek...

– Teyze, yok mu hiç yakacak?
Kadın getirdi beş on parça yaş diken Ömer'e;
Ömer de yakmak için büsbütün serildi yere.
Ocak tüter, Ömer üfler zefîr-i hârıyla;
Zemîni lihye-i beyzâ-yı târumârıyla,
Sücûd tavr-ı huşû'unda, muttasıl süpürür;
İçinde rûhu yanar, cebhesinde ter köpürür!
Döner muhît-i nigâhında tûde tûde duman;
Bulut geçer gibi necmin hıyât-ı nûrundan!
Ocak tutuştu, yemek pişti;

– Var mı teyze kabın?
Getir de indirelim...
– Var büyükçe bir kap alın.
Yemek sıcaktı, fakat kim durup da bekleyecek!
Ömer, çocuklara bir bir yedirdi üfleyerek.
Kesildi haymede mâtem, uyandı rûh-i sürûr;
Çocuklar oynayıyorlar, kadın ferîh ü fahûr.
Ömer bu âlemi gördükçe gaşy içindeydi...
Dedim:

– Sabâh oluyor kalkalım...
– Evet, haydi!
Yarın Emâret'e gel teyze, öğleyin beni bul;
Emîr'e söyleriz, elbette hayr olur me'mûl.

* * *

Yüzü gülmüştü teyzenin, baktık,
Biz de çıktık vedâ edip artık.
Hiç görünmeksizin gelip geçene,
Doğru indik Halîfe'nin evine.
«Şimdi nerdeyse gün doğar, kalıver»
Diye, koyvermiyordu, çünkü, Ömer.
Etti az sonra subh-i velveledâr
Uyuyan şehri kâmilen bîdâr.

Öğle geçmişti, çıktı geldi kadın.

– Gâlibâ teyze uykusuz kaldın!

İşte bağlanmak üzredir nafakan,

Alacaksın her ay gelip buradan.

Şimdi afveyledin, değil mi beni?

– Böyle göster fakat adâletini.

ŞİİRİ SESLİ DİNLEMEK İÇİN LİNKİ TIKLAYINIZ

KOCAKARI İLE-ÖMERDownload